

момичетата да учат не само в родното населено място, а и извън него. Да завършат и висше образование. „Най-голямата ми борба беше за това да продължа да уча. Много трудно бе да убедя родителите си да ме пуснат да уча. В момента съм студентка IV курс. Успях да оправдая очакванията им и те се гордеят с мен. А що се отнася до брака – всичко с времето си. Аз избрах образованието пред това да се омъжа рано и се гордея с този избор” (ж., 23 г., кардараши, Попово).

Абитуриентка, 2011 г.

Без поддръжката и поощряването в семейството реално е невъзможно младото момиче да учи. „- Помниш ли онази, 20 годишната, когато ходихме в Караджово (Пловдивско – б.а.). Ти каза: „Ако беше в махалата нямаше да се задържи, щяха да я вземат”. Защо каза така? – Нямаше да се задържи, щяха да я откраднат. Аз им казах на тях: „Ако беше тука в махалата 100% нямаше да

остава, хубаво момиче, културно момиче, от младо семейство. А пък искаше да продължава да учи момичето, родителите й държаха. Друго виждане имат хората” (м., 51 г., фичери, Стара Загора). „Баща ми пък много държеше аз да уча. И на мен много ми вървеше училището. До второто ми дете учех. Завърших IX клас. ... ако не ходят на училище това зависи от бащата и майката и от средата” (ж., 30-40 г., кв. Татарли, София) (цит. по Петрова, Антонова, Пенчева 2004: 16-17).

Сред по-високо образованите млади роми нараства и броят на по-късните бракове. Трудно обаче намират брачен партньор в общността, който да отговори на техните очаквания и социален статус. „В момента завършвам българска филология в Софийския университет. Аз съм на 26 г., неомъжена и неразвеждана... В личен план след 10 години се виждам омъжена и с деца. Професионално успяла, да реализирам част от мечтите си и преследвайки нови” (ж., 26 г., Враца) (цит. по

Съвременен ромско семейство

ЕВГЕНИЯ И. ИВАНОВА • ВЕЛЧО КРЪСТЕВ